

Pokoj

„Dejte mi pokoj“, „chci mít svůj svatej klid“, tyto věty se v lidské konverzaci a při nejrůznějších příležitostech vyskytují velmi často. Z těchto vyznání je patrné, že lidé touží mít pokoj, klid, mír. Máme ho skutečně? Žijeme život, který pokoj provází nebo jsme neustále štvanci druhých lidí, okolností nebo dokonce štvanci svých vlastních představ, které namísto, aby nás do pokoje dovedly, nám pokoj berou? Pokoj ovšem nepřichází do lidského života automaticky jako důsledek skutečnosti, že vše máme a že vše známe. Pokoj srdce leží mnohem hlouběji. Čas nepokoje je stavem, kdy mají navrch konflikty, šarvátky, rozepře. Člověk nedýchá svobodně, je postižen a svírán nepokojem. Lidé jsou Bohu vzdáleni, jeho zákon je v neposlušnosti, panuje člověk neproměněného srdce. Z podstaty věci je čas pokoje dobou, kdy jsou ctěny, respektovány Boží zásady, principy, pravdy a zákony. Prostě vyjádřeno je čas pokoje časem Božího přebývání v srdci člověka, kdy Pán Ježíš Kristus – Kníže pokoje – naplnil lidské nitro. Přát druhému pokoj neznámá nic jiného než přát mu dobro, požehnání, Boží blízkost. Čas pokoje nenastává tenkrát, když kdokoliv z lidí vyhlásí: Je čas pokoje. Na to je jednotlivec moc malý pán. Pokoj je na zemi tenkrát, když nad lidskými srdci panuje a vládne Bůh. Vyznávají-li lidé svoji závislost na Pánu Ježíši Kristu a poddávají-li se jeho autoritě, zakoušejí pokoj. Chybí-li poddání Bohu, chybí pokoj. Zakusit hluboký pokoj znamená zakusit Krista. Milý příteli, pokojné srdce je takové, které zakusí Krista a které Pán Ježíš Kristus prostoupí. Již jsi dárce pokoje pozval?

Jiří Malý

Hlinsko dne 22. ledna 2010

Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí!